

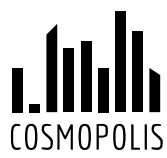
NÁŠ DOMOV JE TAM,
KDE JE NAŠE SRDCE.

DÍTĚ NOCI

KAREN McQUESTION

DÍTĚ NOCI

KAREN McQUESTION

Přeložila Marie Polasková

THE MOONLIGHT CHILD copyright © 2020 by Karen McQuestion

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

Translation © Marie Polasková, 2022

Cover design © VercoDesign, Unna

ISBN 978-80-271-3566-0

KAPITOLA 1

Dnes má Morgan narozeniny. Už tomu byly tři roky, ale pro Wendy měla její dcera stále osmnáct, stejně jako v ten den, kdy se s ní pohádala a opustila rodný dům s batohem, do kterého si sbalila své osobní věci. S matkou se rozloučila slovy: „Skončila jsem s tebou. Jdi k čertu!“

Edwin očekával, že se vrátí, ale Wendy měla už v ten den špatný pocit. Spory mezi ní a Morgan trvaly už několik měsíců a většinou se týkaly dceřina mnohem staršího partnera Keitha a jejích nových přátel, kteří byli vesměs feťáci, jak se to aspoň Wendy jevilo. Morgan byla problematická teenagerka, a ještě se to zhoršilo, poté co se dala dohromady s touhle novou partou, s níž se seznámila v jednom pochybném podniku v centru města, kde pracovala jako barmanka. Když osmnáctiletý puberták pracuje po nocích v baru, problém je na spadnutí. Její rodiče z takového zaměstnání radost neměli. Wendy tvrdila, že to ani nemůže být legální. „Ještě ti není jednadvacet,“ namítala. „Neměla bys na takovém místě ani být, natož tam pracovat.“

Morgan odsekla: „S dýšky si tam vydělám třikrát víc než v obchodě. Řekla jsi mi, že jestli nepůjdu na vysokou, musím si najít práci. A když to udělám, zase nejsi spokojená.“ Morgan měla talent obrátit všechno, co její matka řekla, proti ní, což Wendy

vytáčelo. Byla od přírody mírumilovná, ale dcera se s ní prostě chtěla hádat.

Edwin jí radil, aby k ní přistupovala s nadhledem. „Jen ji nech, ať se vyřádí. Ono ji to přestane bavit. Pochopí, že ti lidé nemají žádnou perspektivu. Vychovali jsme ji dobře. Vrátí se k nám.“

„A co když ji to bavit nepřestane?“ zeptala se Wendy. „Co když se k nám nevrátí?“

„Wendy, nemáme moc na výběr. Je dospělá. Čím víc na ni budeš tlačit, tím víc se bude vzpouzet. Když zachováme klid a zůstaneme s ní v kontaktu, vrátí se k nám, až se vzpamatuje. Věř mi, tohle je jen epizoda.“

Celou svou bytostí cítila, že tomu tak není, ale odmítala si to připustit, protože Edwina pokládala za toho rozumnějšího a objektivnějšího z nich dvou. Kromě toho se jako vysokoškolský učitel denně setkával s dětmi v Morganině věku. Na osmnáctileté byl svého druhu odborník. V hloubi duše cítila, že se její manžel mýlí, ale on si byl tak jistý, až o svých vlastních pocitech zapochovovala. Později toho litovala. Mateřská intuice byla tím jediným, o co se mohla opřít, a ona ji ignorovala.

Dcera propadla alkoholu a drogám. Wendy jí to nemohla nijak dokázat, ale instinktivně cítila, že tomu tak je. Změnila se. Byla náládová a zhubla, ale sváděla to na fyzickou náročnost své práce. Předvedla jim zatnuté bicepsy a pronesla: „To mám od tahání beden ze sklepa.“ Jako by to bylo něco, na co by mohla být hrdá. Když za ní přišla její nová nejlepší kamarádka, žena jménem Star, a stála ve dveřích, Wendy si pomyslela, že vypadá jako narkomanka z televizního filmu, včetně zacuchaných, neupravených vlasů, krví podlitých očí a škubavých pohybů. Samozřejmě

si přišla půjčit peníze, což Wendy pochopila i přesto, že si spolu obě mladé ženy v předsíni šeptaly.

Pořád se s ní jen hádali a dělala jim starosti, a pak prostě odešla.

Nejdřív si mysleli, že šla na noc ke kamarádce. Ale když už byla pryč dva dny, Wendy se rozhodla jít na policii a oznámit, že zmizela. Policisté s ní cítili, ale nemohli jí nijak pomoci. Vysvětlili jí, že Morgan technicky vzato není pohřešovaná. Když odcházela, jasně jim sdělila, že je z vlastní vůle opouští. I tak ale dělali, co mohli. Vyslechli všechny podezřelé lidi, kteří se často vyskytovali na jejím pracovišti. Vyptávali se na jejího přítele, Keitha, nikdo toho však o něm moc nevěděl, natož aby se dobrali informace, kde je nyní a jak se s ním lze spojit. Ke svému hlubokému zahanbení si Wendy uvědomila, že ani nezná jeho příjmení. Ptal se Morgan, jak se její přítel jmenuje celým jménem, ale ona se do ní pustila, že ji prý vyslýchá, a tak nad tím mávla rukou. Teď pochopila, že udělala obrovskou chybu.

Policie se rychle dostala do slepé uličky, Wendy však musela uznat, že se opravdu snažili.

V zájmu svého duševního zdraví se Wendy první rok hodně zaměstnávala. Kromě toho, že pracovala na plný úvazek jako účetní v právnické firmě, ve volném čase vylepovala plakáty, telefonovala a vytvořila webové stránky. Neustále volala na Morganino číslo, dokud nepřestala být přepojována do hlasové schránky. Telefonní společnost jí sdělila, že účet byl zrušen, ale žádné další informace jí poskytnout nemohli. Každé ráno kontrolovala internetové stránky, jestli se tam neobjeví nějaké informace, třebaže žádný z komentářů ji nikdy nedovedl k něčemu konkrétnímu. V záhlaví stránek stála otázka: *Neviděli jste mou dceru Morgan Duranovou?* Pod ni umístila koláž Morganiných fotografií spolu

s jejím fyzickým popisem. Měří metr osmdesát, má štíhlou postavu. Hnědé oči, tmavě hnědé vlasy, mírně snědá pleť. Morgan pro ni ale znamenala mnohem víc než jen to, a tak tam připsala: *Morgan, jestli tohle čteš, vrať se, prosím, domů. Moc nám chybíš.*

Měli na ni tolik vzpomínek. Jejich dcera měla odmalička úsměv, který dokázal rozzářit celý svět, a nakažlivý smích. Její starší bratr Dylan ji zbožňoval – a stále zbožňuje.

Postupem času si už s Edwinem nakonec o Morgan povídala jen v posteli, protože potmě pro ni bylo snazší vylévat si srdce a mluvit o svém smutku a starostech. Třebaže to Edwin popíral, Wendy měla dojem, že už Morgan pohřbil. Nikdy to nevyslovil, patrně proto, že říct to nahlas by je úplně emočně zdeptalo, ale ona to přesto vnímala. Jeho stanovisko bylo asi takové: Jsem stejně zničený jako ty, ale myslím, že bychom se měli připravit na nejhorší.

Na nejhorší se připravovat nechtěla, ale tento mezistav, kdy neměli žádné informace, byl stejně tak hrozný – vnitřně ji to sžíralo. V právnické kanceláři měla hodně práce, takže občas na Morgan nemyslela i několik hodin v kuse, ale nikdy se jí nepodařilo prožít jediný den, aniž by si s bolestí připomněla, že její dcera zmizela.

Dylan navrhl, aby všichni tři poslali lahvičky se svými slinami do společností nabízejících genetické testy 23andMe a Ancestry, aby byla jejich DNA uložena v registru. Pro všechny případy. Wendy souhlasila, představovala si i scénář, kdy Morgan bude ležet v kómatu někde v nemocnici, kde nebudou znát její totožnost, podle podobnosti DNA však najdou její příbuzné, oni přispěchají, a když Morgan uslyší zvuk matčina hlasu, otevře oči a nakonec se úplně uzdraví.

Po dvou letech už se jich přátelé a příbuzní přestali na cokoli ptát, protože věděli, že kdyby se přišlo na něco nového, dostanou od nich hned zprávu. Občas se objevil nějaký článek nebo video o pohřešované osobě, která se po letech objevila a znovu shledala se svou rodinou. Nebyly to pěkné příběhy. Jejich hrdinové nikdy neutrpěli ztrátu paměti. Nikdo z nich neztratil kontakt se svou rodinou kvůli nějakému nedorozumění. Obvykle se jim staly hrozné věci, takové, jaké by Wendy nepřála ani svému nejhoršímu nepříteli, ale lidé jí z nějakého důvodu tyto historky přeposílali, jako by chtěli říct: Vidiš, není to beznadějně. Pořád to ještě může dobře dopadnout.

Vzdát se pro ni nepřipadalo v úvahu, a tak dál hledala na internetu, byla v kontaktu s policií a pročítala komentáře na svých webových stránkách. Jako kdyby je samotné to její úsilí mohlo dovést ke šťastnému konci.

Dnes, v den dceřiných narozenin, nešla do práce, protože si potřebovala připomenout, že kdysi existovala dívka jménem Morgan, která bývala nádherným novorozenětem, vážícím dvě kila a osm set gramů, tím nejsladším děťátkem, na jakém kdy spočinuly její oči. Wendy vzpomínala na její dětství, na to, jak ráda si oblékala princeznovské šaty, jak chodila za svým bratrem po domě jako káčátko a jak pyšná byla na to, že na druhém stupni kvůli nemoci ani jediný den nechyběla. Až na střední škole začaly problémy – byla vzpurná a někdy se tajně vykradla z domu –, ale i tehdy za tím vším Wendy stále viděla svou krásnou, chytrou a vtipnou holčičku. Je to jen taková vývojová fáze, říkala si a modlila se, aby to rychle skončilo. I přes všechno trápení, které jí Morgan způsobila, by ji matka nedala ani za celý svět. A tak tomu bylo až do té chvíle, kdy jí ji svět tak nepochopitelně vzal.

Toho dne Wendy ještě jednou zkontrolovala internetové stránky, zašla do spíže a vytáhla dvojbalení čokoládových muffinů Hostess CupCakes v celofánové fólii. Koupila je právě pro tuto příležitost. Morgan je měla nejradši. Wendy položila jeden muffin na talířek a zapíchla do něj svíčku. Ze šuplíku vytáhla krabičku zápalek a třesoucíma se rukama škrtila sirkou o tmavý proužek na jejím boku. Pěkně se rozhořela. Wendy zapálila svíčku, pak sirku sfoukla a hodila ji do kuchyňského dřezu.

Odnesla muffin ke stolu, posadila se před něj a začala roztřeným hlasem zpívat: „Hodně štěstí, zdraví, hodně štěstí, zdraví, hodně štěstí, drahá Morgan...“

Když Wendy sfoukla svíčku, nezapomněla si něco přát.

KAPITOLA 2

Až do toho večera jim Sharon nikdy nevěnovala moc pozornosti. I když jejich zahrady do značné míry sousedily, Sharon se s tou rodinou neznala. Podle jména na schránce věděla, že se jmenují Flemingovi. Někdy je zahlédla, když projížděla jejich ulicí: atraktivní rudovlásku s krátkým, luxusně působícím sestřihem, jejího manžela, zasmušilého podnikatele, jejich syna, zakaboněného teenagera s nadváhou, a malého čilého psíka. Vygooglila si, že rodiče se jmenují Suzette a Matthew. Ale ať brouzdala po internetu sebevíc, jména jejich syna se nedopátrala, což ovšem bylo jen dobře.

Někdy ho viděla, jak venčí psa, tedy na vořítku spíš táhl pes toho pubertáka. Chlapec na sobě míval zbytečně velkou mikinu s kapucí a hrbil se, jako by nesl nějaké obrovské břemeno. Manžele Flemingovy vídala Sharon spíš letmo. Někdy zahlédla Matthewa při práci na zahradě, ale většinou si jen všimla, že přijíždějí nebo odjíždějí, viděla Suzette, jak couvá po příjezdové cestě ve svém stříbrném audi, jak její manžel zajíždí do vestavěné garáže a pak si z kufru své středně velké černé toyoty vyndává kuřířik.

Nebylo na nich nic neobvyklého.

Před pohledy zvenčí je chránil vysoký dřevěný plot u zadní části domu. Jako osamělá důchodkyně neměla Sharon s nikým

z nich nic společného, ale byla od přírody zvědavá. V poslední době sestávala většina jejích společenských kontaktů z přátelského zamávání sousedům, chození na obědy a do kina se starými kamarádkami, z návštěv nedělních bohoslužeb a častých telefonátů s dcerou Amy, která se přestěhovala do Bostonu.

Právě dnes v noci měla v plánu dívat se na mimořádné zatmění Měsíce, o němž všichni mluvili. Dokonce i pokladní v obchodě s potravinami se o něm zmínila, prý bude jasná noc, ideální pro pozorování.

V jedenáct hodin si Sharon obula boty, natáhla rukavice a oblékla péřový kabát, připravená vyjít ven, aby lépe viděla. Připadalo jí trochu hloupé se takhle navlékat jen proto, aby si vyšla na dvorek – a to ještě jen na pár minut –, ale nedalo se nic jiného dělat. Leden ve Wisconsinu umí být krutý a dnes v noci klesla teplota hodně pod nulu. Raději se nabalit než riskovat omrzliny.

Když se rádně oblékla, otevřela dveře na dvůr, vyšla ven a zavřela za sebou, aby kocour nevyběhl ven. Nad ní se klenula noční obloha, v chladném vzduchu zářily hvězdy a velký jasný měsíc vypadal jako zralá broskev. Stín Země se už začal sunout přes jeho okraj. Odlesk světla byl spíš mírně oranžovočervený než slibovaný krvavě rudý, ale to nevadilo. Bylo to opravdu mimořádné. Ohromeně na tu podivuhodnou krásu zírala.

Stáhla si rukavice a sáhla do kapsy pro telefon. Jakmile měsíc v záběru vycentrovala, zvětšila jej a vyfotografovala. Výsledný snímek nejspíš nebude odpovídat skutečnosti, uvažovala se smutkem. Některé věci se nejlépe prohlíží v reálném čase, ne zpodobněné ve formě pixelů.

Když Sharon spustila ruku s telefonem, upoutalo její pozornost osvětlené okno u sousedů. Někdo je v kuchyni. Přimhouřila oči,

aby lépe viděla. Je to dívka, která nádobí. Malé dítě – snad pět nebo šest let? Z této vzdálenosti je to těžké odhadnout, ale určitě to není dospělý ani teenager. Vzhledem k tomu, jak se jí jeví její proporce, patrně stojí na stoličce. Sharon si byla jistá, že Flemingovi mají jen jedno dítě, dospívajícího chlapce. Je možné, že by měli ještě další, o kterém neví? To je nepravděpodobné, pomyslela si. Možná návštěva? Snad, ale proč by tak malá holčička myla nádobí v jedenáct hodin v noci?

Sharon udělala z místa na dvorku, kde stála, několik snímků té holčičky a pak prošla zahradou. S každým krokem se zvedal prachový sníh a vzduch byl tak studený, že si uvědomovala každý nádech. Poblíž plotu se nalézal vyvýšený záhon, ohrazený železničními pražci. Sharon si na ně stoupla, opatrně se zvedla na špičky a držela telefon tak dlouho, dokud neměla v záběru okno. Počkala, až se fotoaparát automaticky nastaví, a pak klikla.

Vtom se v okně objevila další osoba – byla to paní domu. Suzanne se k tomu dítěti skláněla způsobem, který nepůsobil zrovna přátelsky. Rychle pohybovala rty a dítě se od ní odtáhlo. Sharon zalapala po dechu, když paní Flemingová šklubla dívce rukou a ukázala na něco uvnitř domu, co Sharon neviděla. Za vteřinu obě zmizely z dohledu.

Co to má znamenat? Je to tak divné.

Sharon se vrátila dovnitř, shodila ze sebe zimní oblečení a posadila se na gauč, aby si pořízené fotografie prohlédla. Přesně jak očekávala, měsíc na fotce nevypadal zdaleka tak působivě. A na snímku dívky, kterou fotila z terasy, byla jen matná silueta. Skvrna ve tvaru člověka. Fotka, již pořídila u plotu, byla lepší, ale pořád nic moc. Ta nezřetelnost je nejspíš daná uživatelskou chybou, pomyslela si. I když se snažila držet krok s technikou, v mnoha

ohledech se jí to nedařilo. Ani by nedokázala spočítat, kolikrát jí Amy řekla: „Není to tak těžké, mami. Moc o tom přemýšlíš.“

Jí se to řekne. Ona s těmi technologiemi vyrůstala a držela s nimi krok. Sharon tuto výhodu neměla. Ještě si pamatovala, jak se na trhu objevily mikrovlnné trouby a každý žasl nad tím, jak rychle se dají upéct brambory. Vlastně to nebyly opravdové pečené brambory, protože byly připraveny v mikrovlnce, ale o to nejde. Tak rychlá příprava brambor vypadala jako zázrak. V té době byla představa, že by si člověk nahrál oblíbený pořad a pustil si ho, až na to bude mít čas, něčím docela novým. Teď už je to stará známá věc. Vedle dnešního on-line streamování je možnost videozáznamu stejně zastaralá jako drožka.

Jednoho dne bude muset zjistit, jak se to s tím streamováním dělá. Zní to ohromně pohodlně, moct si vybrat filmy a seriály a podívat se na ně, když se to zrovna hodí. Jako kdyby měla doma jukebox, ale místo hudby si vybírala, na co se chce dívat.

Mohla by vyjmenovat stovky takových věcí – zázračných technologií a přístrojů, které za jejího mládí neexistovaly, ale dnes jsou součástí životního prostředí a nikoho už to neohromuje.

Život se v dnešní době tak rychle mění. Někdy je těžké s dobou udržet krok.

Později, když už ležela v posteli, si znovu vzpomněla na tu holčičku. Musí existovat nějaký dobrý, nebo alespoň *věrohodný* důvod, proč takové dítě stojí v jedenáct hodin v noci u kuchyňského dřezu Flemingových a myje nádobí. Musí. Lámat si s tím hlavu je jen ztráta času. Asi sleduje až moc kriminálních seriálů a četla příliš mnoho thrillerů. Ale stejně jí to pořád nešlo z hlavy. Povzdechla si a pak si něco slíbila – bylo to kompromisní řešení pro klid duše. Pokud se jí podaří vymyslet aspoň jedno přijatel-

né vysvětlení, pak na celou tu věc zapomene. V hlavě se jí rojily různé nápady, až se upnula k jednomu z nich. Možná, řekla si, je ta dívka jejich příbuzná z jiného města, která přijela na návštěvu. A třeba, kdoví, ta holčička vstala z postele, aby se napila vody, a pak se zdržela u dřezu a hrála si tam. Paní Flemingová vypadala tak podrážděně a hubovala ji, protože dělala nepořádek kolem dřezu, místo aby spala.

Takto by to dávalo dokonalý smysl. Něco takového se tu podle všeho odehrálo. Sharon se ulevilo a usnula.

KAPITOLA 3

Sharon měla v plánu promluvit si o té malé holčičce s dcerou, až spolu budou příště hovořit. Nejlepší by bylo poslat jí tu fotku na mobil, aby si ji Amy prohlédla. Věděla však, že to nedokáže, pokud jí dcera podrobně nevysvětlí postup, a do toho se jí nechtělo pouštět. Sharon se ji bála požádat o pomoc. Amy měla sklon ztrácet trpělivost, když jí něco musela *znovu a znovu* vysvětlovat, a matka si pak připadala jako idiot. „Není to přece tak těžké,“ říkala Amy a Sharon musela uznat, že opravdu není. Není to tak těžké. Tak proč jí to v té hlavě nechce zůstat?

Byla si dost jistá, že ikonkou pro sdílení fotografií je ležaté V se třemi kroužky na koncích, které jí z nějakého důvodu připomínalo *Star Trek*, ale bála se to zkusit, aniž by si to nejdřív dvakrát ověřila. „Proč tam prostě nemůžou dát slovo *sdílet*?“ uvažovala nahlas, když o tom spolu poprvé mluvily. „Bylo by to mnohem jednodušší.“

„Ne, takhle je to jednodušší a *lepší*,“ pronesla rázně Amy a pustila se do argumentace. „Protože takhle to každý pozná na první pohled. Stejně jako ty na všech svých přístrojích instinktivně poznáš, kterým tlačítkem se zapínají.“ Sharon neměla to srdce jí říct, že knoflík na zapnutí je schopna zapamatovat si jediné podle toho, že jí připomíná obrys malého prsu.

Amy je skutečně cílevědomá, je právničkou a pracuje v oblasti firemního práva. Její nová práce na východním pobřeží nějak souvisí se smlouvami v oblasti lodního průmyslu. Sharon to všechno znělo velmi suše a nezajímavě, ale Amy se vyžívala v umění vyjednávat a ve studiu všeho, co bylo napsáno drobným písmem. Byla v tom dobrá, soudě podle jejího velmi vysokého platu. Matka na ni byla pyšná, i když jí ne vždy rozuměla.

Než šla Sharon do důchodu, představovala si, že podzim života jí umožní trávit s dcerou více času společně, ale když se pak Amy přestěhovala, Sharon svůj sen přehodnotila a řekla si, že by mohla chodit do různých kurzů a věnovat se dobrovolnické práci. Teoreticky to byl dobrý nápad, ale brzy poté, co dala sbohem práci, zjistila, že mít úplně volný program se jí líbí, a už se nikdy neohlédla zpět. Dělala, co chtěla a kdy chtěla, a nemusela se z toho nikomu zodpovídat. Vychutnávala si sladkost svobody. Sharon měla svůj život ráda, i když si někdy připadala trochu osamělá.

Nevyhledávala problémy se sousedy, ale na tu holčičku, kterou minulé noci zahlédla, si vzpomněla hned po probuzení. Zjistit, jaký názor na to bude mít Amy, může být jen užitečné.

Když jí však dcera o něco později nečekaně zavolala, téma záhadného dítěte se jí úplně vypařilo z hlavy. Sharon právě snídala, ale odložila lžici stranou, aby mohla vzít telefon.

Jakmile se pozdravily, Amy přešla rovnou k věci. „Mami, strašně nerada tě o to žádám, ale něco bych od tebe potřebovala.“

Sharon se zhluboka nadechla. Amy nikdy o nic nežádala. Už jako dítě odmítala všechny matčiny pokusy jí pomáhat, protože byla rozhodnutá na všechno přijít sama. Pokud ji teď žádá o laskavost, musí to být jen proto, že nepřišla na žádný jiný způsob, jak si poradit. „Jistě, holčičko. Co potřebuješ?“

I na tu dálku slyšela, jak se Amy ulevilo. „Věděla jsem, že se na tebe můžu spolehnout,“ řekla.

„Samozřejmě. Pro tebe cokoli.“

„No, abych byla přesná, není to přímo pro mě,“ vysvětlila Amy. „Jde o Nikitu.“

Nikita? Sharon měla pocit, že se topí. Nikita Ramosová byla dítě v pěstounské péči, s nímž Amy přišla do kontaktu v rámci své dobrovolnické práce jako soudem ustanovená sociální kurátorka. Tehdy jí toho Amy o Nikitě moc neřekla – jen to, že je v pěstounské péči od svých dvanácti let a v životě to nemá lehké.

Sharon se s Nikitou setkala jen jednou, a to ještě předtím, než se Amy přestěhovala do Bostonu, když náhodou na svou dceru a tu dívku narazila při nakupování v obchodním centru. Amy je představila a matka si všimla, jak si ji Nikita změřila jedním dlouhým pohledem. Sharon jí to samozřejmě hned oplátila. Nikita jí připadala jako drsňačka, a to jak svými gesty a mimikou, tak i vzhledem. Dlouhé vlasy měla obarvené na havraní čern, zářil v nich jeden červený proužek a na černém tričku měla obrázek velké lebky, které z očního důlku vylézal had. Vypadalo to, jako by chtěla být pokládána za někoho, s kým si není radno zahrávat. Tak vypadala nervózně, jako kdyby užuž potřebovala cigaretu, nebo možná něco ještě horšího. Dívka ji pozdravila a řekla, že ji ráda poznává, ale přitom se na ni ani nepodívala, což Sharon připadalo podezřelé.

„A co je s Nikitou?“ zeptala se Sharon.

„Potřebuje někde bydlet a mě napadlo, že jsi tam sama a na hoře je prázdný pokoj.“ Amy měla ve zvyku něco jen tak pronést, nechat to viset ve vzduchu a čekat, až ten druhý zareaguje. Sharon věděla, že to není ze zdrženlivosti. Její dcera uměla být

šokujícím způsobem odvážná, když to bylo nutné. Byla to strategická pauza, v níž se měla Sharon adaptovat na dceřin způsob uvažování.

„Takže chceš, aby tady bydlela?“ otázala se Sharon. Mozek jí zaplavily námitky. Nahoře už nebyla celou věčnost a neměla ponětí, v jakém stavu se ten pokoj nachází. A že by k ní přišla bydlet puberťačka? Sotva věděla, jak vychovávat vlastní dceru, a přitom s Amy to měla tak snadné. Podle měřítek většiny lidí to bylo vzorné dítě. Co vůbec dnešní teenageři jedí? A kdoví jakou emocionální zátěž s sebou vleče dítě, které bylo v pěstounské péči. Co když Nikita poškodí dům nebo se bude chovat násilnický? Co když ublíží kocourovi? Sharon se při té představě otrásla. Existovalo tolik důvodů, proč odmítnout, ale věděla, že Amy by ji o to nežádala, kdyby to nebylo důležité. A rozhodně by dobrovolně nevystavila vlastní matku nebezpečí.

Dcera odpověděla: „Jen na přechodnou dobu. Volala mi a byla zoufalá, říkala, že tam nemůže zůstat další noc. Byla celá nešťastná, nejraději by odešla okamžitě, ale přemluvila jsem ji, aby zůstala, dokud něco nevymyslím. Upřímně řečeno nevím, co se to tam k čertu děje. Nechtěla mi to říct, ale vím, že odtamtud musí hned odejít.“

„Moment,“ řekla Sharon. „Něco si vyjasněme. Myslela jsem, že pěstounskou péči už má za sebou.“ Byla si tím jistá, protože si vzpomněla, jak Amy pomáhala Nikitě po maturitě najít bydlení. Tehdy už byla Amy přestěhovaná do Bostonu, ale přiletěla zpátky do Wisconsinu a zařídila vše potřebné. Má dobré srdce.

„Jo, to má, a žila už samostatně na několika místech. Víم, co si říkáš, mami. Myslíš si, že musí být problematická, když se pořád stěhuje.“

Přesně to si Sharon myslela, takže byla docela na rozpacích.

„Ale tak to není. Nikita si prošla peklem. Potřebuje jen mít kde bydlet a trochu lidské podpory. Potřebuje někoho, o koho se bude moct opřít a kdo jí ukáže, že mu na ní záleží.“ Amyin hlas zněl pevně a rozhodně. „Mám přátele, kterým jsem mohla zavolat, ale hned jsem si vzpomněla na tebe. Myslím, že vy dvě byste se k sobě hodily.“

„Jak dlouho by u mě zůstala?“

„Děkuju, mami, díky! Jsi úplně nejlepší. Věděla jsem, že mi pomůžeš.“ Z Amy se řinula vděčná slova tak rychle, že se matčina otázka v jejich smršti ztratila. „Pošlu ti její adresu a telefonní číslo. Jak rychle tam pro ni můžeš přijet?“

„Vlastně hned,“ řekla Sharon a podívala se na misku s napůl sněženými ovesnými vločkami. Za minutu to může mít dojedené. Pokud jde o ostatní plány, nádobí může počkat, stejně jako ručníky, které je třeba poskládat. Tohle je výhoda toho, že je v důchodu a žije sama. Její čas patří jen a jen jí. Alespoň doposud tomu tak bylo.

„Zavolám jí, že už jsi na cestě. Ještě jednou díky, mami. Jsi úžasná!“ Sharon se musela smát, protože měla dojem, že slyší spíš čtrnáctiletou puberťačku než čtyřicátnici, kterou dcera byla.

Když se rozloučily, Sharon zavěsila a doufala, že nedělá obrovskou chybu.

KAPITOLA 4

Navigace zavedla Sharon do zchátralé čtvrti, o níž věděla, že trpí vysokou kriminalitou. Projížděla kolem domů v rozmanitém stavu – některé byly dobře udržované, což bylo patrné už z jejich uklizených předzahrádek a úhledně upravených příjezdových cest, jiné ale působily zanedbaně, drolily se jim fasády a kolem se povalovalo harampádí. Sharon zavrtěla hlavou. Jak jen může někoho napadnout, aby si postavil ledničku na přední verandu nebo nechal auto stát přímo na příjezdové cestě z tvárnic? No, lidé jsou různí.

Když našla správnou adresu, vypnula motor a vystoupila z auta. Potom prošla po zasněženém chodníku ke vstupním dveřím. Zmáčkla zvonek a zaslechla zevnitř hlasy, nejprve ženu, která rozzlobeně křičela cosi nesrozumitelného, a pak muže, jenž jí odpovídal stejně hlasitě. Oklepala si sních z bot a čekala, dokud se konečně asi po minutě neotevřely dveře.

V úzkém prostoru stála žena. „No?“

„Jsem tady dobře pro Nikitu?“ Žena na Sharon upřeně hleděla. *Sakra, neměla jsem to formulovat jako otázku.* Odkášlala si a pak to zkusila znovu, tentokrát rozhodněji. „Přijela jsem pro Nikitu.“ Opět žádá odpověď, takže začala pochybovat, že je tady správně. „Je tady?“

„Je,“ odpověděla ta žena otráveně a pak Sharon pokynula, aby šla dál. Rozladěně se otočila a zamířila dovnitř, ani nezavřela dveře.

Sharon vstoupila a pozorovala, jak žena mizí v chodbě. Vlevo bylo schodiště do patra. Po pravé straně obývací pokoj, kde viděla muže, kterému už muselo být dost přes třicet, jak sedí na otřhaném křesle a soustředí se na tablet. V uších měl sluchátka a zřejmě si Sharon ani nevšiml.

„Nikito?“ vykřikla Sharon. „Tady je Sharon Lemková, Amyina matka. Přijela jsem pro tebe!“

„Minutku, prosím!“ ozvalo se shora a za chvíli se objevila Nikita, která za sebou táhla objemný kufr a přes rameno měla přehozený batoh. Ten kufr byl jistě těžký, soudě podle zvuku, který vydával, když narážel do schodů. Nikita vypadala jinak než tehdy v obchodním centru, byla unavenější a měla tmavé kruhy pod očima. A ten červený pruh ve vlasech už také neměla.

Žena přispěchala zpátky na chodbu a ve tváři měla rozzlobený výraz. Zastavila se až těsně u Sharon, málem do ní vrazila. Sharon si na moment pomyslela, že ji ta žena chce uhodit, ale ona obrátila svůj hněv proti Nikitě. „Tak taková ty jsi? Prostě si odtud jen tak odejdeš a neřekneš nám nic předem?“ Založila si ruce na prsou.

Nikita neodpověděla, jen pohlédla na Sharon. „Pojďme.“ Otočila hlavu ke dveřím.

„A co tvoje práce? Nemůžeš tam zůstat, když se odtud odstěhuješ. Jak se tam dostaneš, když nemáš auto? Na to jsi nemyslela, co?“

Nikita pokrčila rameny. „Stejně to tam za moc nestálo.“ Odtáhla kufr ke dveřím. „Najdu si něco jiného.“

Sharon podržela dveře a Nikita přenesla kufr přes práh.

Žena za nimi vyštěkla: „Přece odtud jenom tak neodejdeš? Máš tu svůj pokoj, chováme se k tobě jako k vlastní. Když mi nedáš nájemné, budou mi chybět peníze. Co teď mám jako dělat? Tobě to je úplně jedno, co? Jsi jen odpad, nic jiného.“

„Jak to s ní mluvíte?!“ vykřikla Sharon, ale nikdo jí nevěnoval pozornost.

Nikita se ani neohlédla. „Nemůžu tady zůstat.“

Žena ze sebe chrčila hrubosti, které se za nimi nesly přes dvorek, když šly k autu. Sharon mlčky odemkla kufr a Nikita naložila své zavazadlo. Pak stejně tak tiše nasedly do auta. Když Sharon nastartovala motor, ohlédla se a všimla si, že je z okna domu pozoruje ten muž.

Ujely několik bloků, než Sharon promluvila. „To byla tedy pěkná semetrika.“

„Jo.“ Nikita si urovnala vlasy za uši a povzdechla si.

„Nemáš hlad? Můžeme někde zastavit a najíst se.“

Dívka zavrtěla hlavou. „Ne, díky.“

Když už byly blízko jejího domu, Sharon prolomila ticho. „Tak, a jsme skoro doma. Bydlím v té nové čtvrti.“

„Je to tu krásné.“ Nikita položila dlaň na okno a zírala ven jako dítě.

Domy působily dojmem, jako by ani nebyly moc velké, ale jejich obyvatelé si žili na vysoké noze. Dovolené na Havaji. Domácí učitelé pro děti. Letní sídla v oblasti velkých jezer. V porovnání s těmito lidmi byla Sharon úplně chudák. Ne že by jí na tom záleželo. Pronesla k Nikitě: „Nenech se moc unést. Já mám jen malý dům. Vlastně ten nejmenší. Uvidíš.“ Realitní makléř jí řekl, že její domek byl původně chatkou pro hosty, náležící k vedlejšímu domu, což ji pobavilo.

Sharon si pamatovala, jak reagovala její dcera, když ten dům viděla poprvé. Mohly si dovolit ho koupit jen díky tomu, že pojišťovna Sharon štědrě odškodnila po autonehodě, kterou ošklivě odnesla. I když jí všechny kosti náležitě srostly, noha a kyčel už jí nikdy nebudou sloužit jako dřív, ale za šedesát tisíc dolarů si mohla dopřát slušnou fyzioterapii, a ještě jí zůstalo dost, aby mohla zaplatit zálohu na dům. Amy tehdy právě nastoupila na střední školu a Sharon se zoufale snažila najít bydlení poblíž školy, které by si mohla dovolit. Nadšeně dceři ukazovala dům hned poté, co prodejce přijal její nabídku, a snažila se zdůraznit, že takto nebude muset změnit školu a poprvé v životě bude mít svou vlastní koupelnu. Uvědomovala si, že je ten domek malý, zchátralý a oprýskaný, ale nečekala, že Amy bude až tak málo nadšená. Ve snaze pojmout situaci pozitivně Sharon dodala: „Víš, co se říká: Nejhorší dům ve čtvrti je ta nejlepší investice!“

Na což dcera odpověděla: „Jo, ale musela jsi koupit nejhorší dům v celém *státě*?“ Matka tehdy vyprskla smíchy.

I teď se musela smát, když si na to vzpomněla. Ten dům byl hrozný, ale sloužil jim dobře, a ona se nechystala v dohledné době stěhovat, když do něj navíc tolik investovala: rekonstruovala obě koupelny a kuchyň, vyměnila všechna svítidla, vymalovala a všude vyměnila podlahy. Když se člověk podíval na staré fotografie, bylo těžké uvěřit, že je to stejný dům.

Vjely na příjezdovou cestu, Sharon zastavila a zmáčkla tlačítko pro otevření garážových vrat. „Nikito, chtěla bych...“

„Niki.“

„Prosím?“

„Prosím vás, říkejte mi Niki. Nikito mi může říkat jenom Amy.“

„Dobře.“ Prosté přání, kterému lze snadno vyhovět. Samozřej-

mě jí může říkat Niki, když se jí to víc líbí, ale Amy mohla být tak hodná a upozornit ji na to. Zajela do garáže a vypnula motor. „Chtěla jsem ti říct, *Niki*, že bych byla ráda, kdyby ses tu cítila dobře. Žiju tady už dlouho sama, takže kdybys cokoli potřebovala, prostě mi řekni. Nejsem zvyklá, že je tady někdo jiný.“

„Nebudu tu dlouho, jestli vám jde o to.“

„Ne, to jsem nemyslela.“ Ale Niki už otvírala dveře auta, Sharon tedy také vystoupila a otevřela kufr. „Měla jsem na mysli pravý opak.“

Niki vytahovala své zavazadlo. „Fajn.“

Sharon zamířila do domu a dál přitom poněkud nervózně hovořila. Ta dívka ji zneklidňovala, nevyznala se v ní. Jak Amy vůbec mohlo napadnout, že spolu budou dobře vycházet? Procházely domem a Sharon vysvětlovala: „V zadní hale jsou věšáky, můžeš si tam pověsit kabát, a taky rohožka na mokré boty.“ Zula si boty a pověsila kabát, ale Niki jen kývla a neměla se k tomu, aby si odložila nebo se zula. Sharon pokračovala: „Jak vidíš, tady je kuchyň. Tyhle dveře vedou do prádelny. Pračku a sušičku používej, jak budeš potřebovat. Kdybys s nimi potřebovala pomoci, řekni mi. Jsou poměrně nové a pro mě docela složité. Trvalo mi dlouho, než jsem to všechno pochopila,“ přiznala. „Musela jsem si na YouTube třikrát pustit instruktaž, než jsem tomu přišla na kloub.“

Niki s sebou po celou dobu vláčela kufr a přes rameno jí stále visel batoh. Rozhlížela se kolem sebe, jako by hledala únikový východ, a vypadala, jako by byla připravená kdykoli vyběhnout ven.

Když přišly do obývacího pokoje, Sharon ukázala na zrzavého kocoura, který se rozvaloval na opěradle pohovky. „To je Serž. Je

dost líný a pravděpodobně tě nebude otravovat.“ Niki se naklonila, aby ho pohladila po hlavě, a kocour jí uznale vmáčkl hlavu do dlaně.

„To je zlatíčko,“ usmála se Niki a pošimrala ho pod bradou. „Jmenuje se Serž?“

„Celým jménem Seržant Pepper.“

„Nádhera,“ přikývla Niki.

Pak šly dál, Sharon ukázala Niki přední vchod a procházely dům, až vstoupily do ložnice, ke které byla přistavěná koupelna. Sharon vešla dovnitř a otevřela dveře do koupelny. Měla navyklý postup, jak dům hostům předvádět: omlouvala se za skromnou velikost všech jeho místností, a jak byla zvyklá, začala vysvětlovat: „Není zrovna velká, ale nepoužívá ji nikdo jiný než...“

Niki poprvé položila kufr na zem a okouzleně se rozhlédla po místnosti: „To je ta nejkrásnější koupelna, jakou jsem kdy viděla.“ Sklonila se a prohlížela si medově zbarvené dlaždice na podlaze.

„Opravdu?“

Niki se vzpřímila a přikývla. „Je to tu tak hezké. A máte to všechno jen pro sebe.“ Přejela prstem po žulových obkladech a vzhledla ke starožitným závěsným svítidlům ve tvaru tulipánů, která Sharon milovala jak pro jejich vzhled, tak i pro růžovou zář, již vrhaly do místnosti. „Určitě to tu máte moc ráda.“

„Mám. Hodně lidí v mém věku si hledá bydlení s asistenční službou. Věřím, že to má své výhody, ale dokud budu moct, chtěla bych zůstat tady.“

„Kdybych měla takový dům, nikdy bych se neodstěhovala.“

Sharon se usmála. „Přesně tak to cítím.“

Niki přikývla a pak se k ní otočila. „Jestli tedy budu spát na gauči, kam si mám dát věci? Do prádelny?“

Sharon chvíli trvalo, než pochopila, co Niki právě řekla. „Ale kdepak, nebudeš spát na gauči. Můžeš bydlet v Amyině dětském pokojíčku nahoře. Pojď se mnou. Zavedu tě tam.“ Šla před ní a otevřela branku, kterou se vstupovalo na úzké dřevěné schodiště. Kdysi vedlo do průchozího podkroví, ale bývalí majitelé tam vybudovali dva pokoje a koupelnu. Větší pokoj patřil Amy a ten druhý používaly jako skladiště. Říkaly mu *haraburdárna* a skutečně tam ukládaly harampádí. Stoupaly po schodech a Sharon to všechno vysvětlovala Niki. Ulevilo se jí, když zjistila, že je v Amyině pokoji uklizeno a není tam prach, postel je ustlaná a nic se nepovaluje na podlaze ani na skříni. Amy tu určitě uklízela, když zde byla naposledy. „Chovej se tu jako doma. Skříň by měla být prázdná.“

Niki nechala kufr u postele a přistoupila k oknu.

„Máš tu výhled na zahradu,“ podotkla Sharon, postavila se vedle ní a ukázala z okna. „Nic extra.“

„Kdo bydlí tam vedle?“ zeptala se Niki. Odtud viděly na zahradu, ale i přímo do jednoho z oken v patře sousedního domu. Sharon tady nebyla už hodnou dobu a docela zapomněla, že je odtud až takový výhled.

„Flemingovi. Manželé s dospívajícím synem a malým pejskem.“

„Znáte je?“

„Ne, nikdy jsme spolu nemluvili. Ale občas je zahlédnu, jezdím kolem jejich domu.“

„Aha.“

„Včera večer jsem si u nich všimla něčeho dost podivného.“ Sharon neplánovala, že o tom začne mluvit, ale prostě to nějak přišlo samo.

„Jak jako podivného?“

Pokrčila rameny. „Možná to nic nebylo, ale včera kolem jedenácté v noci jsem byla venku, abych pozorovala zatmění.“ Odmlčela se, a když Niki nereagovala, pokračovala: „A viděla jsem malou holčičku, která v kuchyni myla nádobí. Opravdu malou holčičku, mohlo jí být tak pět nebo šest. Měla jsem dojem, že u toho dřezu stojí na stoličce. Dost mě to překvapilo, protože oni nemají dceru, aspoň pokud vím.“ Nedokázala na Niki poznat, co si myslí. Možná ji pokládá za všetečnou bábu, která nemá na práci nic lepšího než slídit u sousedů.

„I kdyby měli dceru, proč by myla nádobí v jedenáct v noci?“ vyslovila Niki nahlas, co ji napadlo.

„Přesně to jsem si říkala,“ odvětila Sharon. „Napadlo mě, že třeba mají hosty, ale stejně – proč by návštěva myla nádobí?“

Niki přikývla a dál přemýšlela.

Sharon dodala: „A pak jsem viděla, jak tam přišla paní Flemingová a hned se rozzuřila. Chytila tu malou za ruku a už byly pryč.“

„Řekla bych, že je to dítě v pěstounské péči,“ poznamenala Niki.

„Nemyslím si, že by měli dítě v pěstounské péči,“ oponovala Sharon a pak si uvědomila, že to nemůže tvrdit s jistotou.

„Možná mají a vy to nevíte,“ usoudila Niki. „Odpovídá to tomu, co jste viděla. Malé dítě, které myje nádobí pozdě večer. Asi to měla za trest, a pak se dostala do ještě větších problémů, protože to neudělala dobře.“

„Ne...“ vyhrkla otřesená Sharon. „Nemůžu věřit, že by se někdo takhle choval k dítěti.“

Niki se zasmála. Byl to ostrý, hořký smích. „Věřte. Takové věci se dějí pořád.“

„Copak někdo může takhle jednat s dítětem? Vždyť to byla jen malinká holčička.“

„Ale může.“ Niki přivřela oči. „Já bych vám mohla vyprávět.“

Sharon zněla v hlavě Amyina slova. *Nikita si prošla peklem. Potřebuje jen mít kde bydlet a trochu lidské podpory. Potřebuje někoho, o koho se bude moct opřít a kdo jí ukáže, že mu na ní záleží.*

Něco tak prostého a nenáročného. To není nic těžkého.

Sharon navrhla: „Udělala jsem pár fotek. Podívala by ses a řekla mi, co si o tom myslíš?“ Aniž by čekala na odpověď, vytáhla telefon a rozklikla poslední snímek.

Podala svůj mobil Niki. Ta si chvíli prohlížela displej a pak po něm přejížděla prstem, aby si otevřela další snímky, až se dostala k tomu, o kterém Sharon mluvila. Ve tváři se jí objevil soucit. „Chudinka malá.“ Vzhledla a podívala se Sharon do očí. „Někdo by jí měl pomoci.“

„Myslíš?“ Slyšet, jak někdo uvažuje stejně jako ona, bylo pro Sharon uklidňující. „Taky jsem si to říkala, ale nevěděla jsem, co mám dělat. Neviděla jsem žádné násilí, je to jenom divné. A tu rodinu neznám.“

„Je to těžká věc,“ přitakala Niki.

„Myslíš, že bych měla někam zavolat?“

„Do nějakého dětského krizového centra?“

„Ano, něco takového.“

Niki kroutila rty, jak přemýšlela, a pak zavrtěla hlavou. „Nemůžete jim dokázat žádné týrání. A ani nevíte, kdo to dítě je. Možná by se ukázalo, že o nic nejde.“

„Ale působí to, jako že o něco jde,“ odpověděla Sharon.

„Taky si to myslím.“

„Co tedy budeme dělat?“

„Je třeba se s nimi seznámit a pozorovat je. Věřte mi, pokud to vypadá divně, bude tam asi něco špatně. Když toho víte víc, když máte víc konkrétních informací, pak je můžete nahlásit. Jestli to ale uděláte moc brzy, dáte jim šanci to zamaskovat.“ Vypadalo to, že Niki mluví z osobní zkušenosti, a Sharon si znovu kladla otázku, čím si ta dívka musela projít.

„To je dobrá rada.“ Sharon vyhlédla oknem, ale v dohledu nebyl nikdo a nic, co by v domácnosti Flemingových naznačovalo nějaký zádrhel. Ale cítila se lépe, když to Niki řekla. Dvoje oči vidí lépe než jedny.

KAPITOLA 5

„Mio! Mio, kde jsi?“ Panin hlas, který se ozýval od vstupních dveří, rozřízl vzduch v místnosti. Mia, která si zalezla do prostoru mezi pohovkou a zdí, se škrábala ven. Nikdo zatím o její skrýši neví a ona chce, aby to tak zůstalo. Když je pán na cestách, Jacob ve svém pokoji nebo ve škole a paní je pryč anebo něco dělá, na tom místě za pohovkou může Mia jen tak nerušeně být. Samozřejmě, v suterénu má svůj pokoj, ale nesmí tam chodit dřív než večer, protože musí zůstat jen tak daleko, aby je slyšela, když ji volají.

Když ji paní vidí nečinnou, někdy ji napadne, co je třeba ještě udělat, takže se Mia raději drží mimo dohled, aby tak získala pár chvil klidu. Paní nevidí ráda, když si sedá na jejich nábytek, a sedět celou dobu na schodech je únavné. To, že se může schovat za pohovku, jí pomáhá, ovšem nesmí tam usnout. Musí vždycky přijít, když ji zavolají, jinak by měla problém.

A kdyby paní zjistila, že se tady schovává, určitě by ji potrestala.

„Ano, paní.“ Mia vyšla z obývacího pokoje do před síně, odkud ji paní volala. Přiběhl k ní Griswold, její věrný psí společník. Mia vzala od paní kabelku a klíče a šla je uklidit: klíče pověsit na háček v kuchyni a kabelku uložit do prádelníku, protože paní si myslí, že tam by případné zloděje nenapadlo hledat.

Mia za sebou slyšela klapání, jak si paní zouvala boty s vysokými podpatky. Věděla, že teď je bude muset zvednout a uložit do botníku, kam boty paní a pána patří. Ale nejdřív je musí prohlédnout. Když jsou podrážky špinavé, je jejím úkolem je očistit, a když svršky nevypadají perfektně, je třeba je vyleštit. Paní je na své věci hodně háklivá.

„Měla jsem tak hrozný den, Mio!“ Panin hlas zněl unaveně. „Hodinu jsem musela čekat u doktora a pak mě ani pořádně neposlouchal. Potom jsem se musela zastavit v čalounictví a prohlédnout si vzorky látek a to prostě nesnáším. Dnes byl strašný provoz, takže jsem málem přišla pozdě na manikúru. A pak jsme se měly s kamarádkou sejít v restauraci na oběd a ona přišla pozdě. Řeknu ti, mám už dost. Nikdy si toho nebudu na jeden den tolik plánovat. Máš velké štěstí, že můžeš být pořád doma.“

Mia z kuchyně odpověděla: „Ano, paní.“ Stála na špičkách a snažila se pověsit klíče na háček. Když si poprvé všimla, že už je dost velká na to, aby si nemusela brát stoličku, byla na sebe hrdá. Právě díky tomu si uvědomila, jak se od té doby, co se před třemi Vánoce k Flemingovým dostala, změnila. Samozřejmě se na sebe dívala do zrcadla, ale nelíbilo se jí, co v něm viděla. Paní jí stříhala vlasy nakrátko, ve stylu, kterému Jacob říkal „Dora průzkumnice“. Tolik si přála mít delší vlasy, ale pokaždé když jí trochu odrostly, paní vzala nůžky a ostříhala ji.

Tak krátké vlasy nemívala vždycky. Jednou paní ztratila trpělivost, když jí je po mytí rozčesávala, a řekla, že Miiny dlouhé vlasy jsou jenom pro zlost. A tehdy ji začala pravidelně zastříhávat. Kdyby aspoň měla nějaké fotky, aby si mohla připomenout, jak tehdy vypadala a jak moc se od té doby změnila, ale paní trvala na tom, že Miu nesmí nikdo fotit. Jednou ji Jacob vyfotografoval

mobilem a na snímku jí přidal králíčí uši a nos, což vypadalo legračně a taky roztomile. Ale varoval ji, že to nesmí povědět jeho matce. Řekl: „Jestli to uděláš, budeš toho litovat.“

Někdy jí Jacob vyhrožoval, že ji zmlátí nebo s ní na dvorku praští o zem. Nikdy nic takového neudělal, ale někdy když ho paní hubovala, na něm Mia viděla, že najednou vypadá jinak, jako by v něm pod povrchem bublal vztek. Jinak se k ní choval skoro pořád hezky, dovoloval jí vzít si nějakou svačinku, když paní nebyla nablízku, protože Mia místo něj často sbírala psí hovínka na zahradě. Jí to nevadilo. Griswold šel obvykle s ní a vedl ji, hrdě jí ukazoval, co je třeba po něm uklidit. Hlupáček.

Mia uložila paninu kabelku do prádelníku, schovala ji k ručníkům na ruce a pak je urovnala, aby pěkně vypadaly. Potom šla uklidit její boty. Pocítila úlevu, když viděla, že podrážky jsou čisté a nebude je muset ani leštit. To je dobré na tom, když je zima. Když paní chodí po sněhu, nemá boty ani zaprášené, ani zablácené.

Paní zavolala z kuchyně: „Mio, hned pojd' sem!“

Dívka šla rychle za ní, v každé ruce jednu botu. Zůstala stát ve dveřích. „Ano, paní?“

Jako obvykle kolem ní pobíhal Griswold. Jacob vždycky říkal, že je to Miin stín.

„Vyprala jsi prádlo a pověsila je?“

„Ano, paní.“

„Umyla jsi horní koupelnu a podlahu v kuchyni?“

„Ano, paní.“

„Doplnila jsi mýdlo a vysypala koše?“

„Ano, paní.“ Mia byla na sebe hrdá, že toho tolik udělala, a navíc v rekordním čase, paní ale nezajímalo, jak dlouho jí to trvalo.

„Kde je Jacob?“ Paní se podívala za Miu, jako by se snad její syn mohl každou chvíli vynořit zpoza rohu. To ale bylo dost nepravděpodobné, zvláště pokud už Jacob ví, že je paní doma. Jednou ho Mia náhodou zaslechla, jak telefonuje s nějakým kamarádem a říká mu, že doufá, že se jeho rodiče rozvedou, a pokud se to stane, půjde bydlet k otci.

Mia ukázala nahoru, aby naznačila, že je ve svém pokoji. Jacob je letos v posledním ročníku střední školy. Když je ve svém pokoji, rodiče vždycky předpokládají, že se učí. Ale Mia ví svoje.

„Udělal večeři?“

Mia přikývla. „Ano, paní.“ K Miině velké radosti přinesl kuřecí nugetky, hranolky a jablečnou omáčku. A nejenže připravil takovou hostinu, ale také jí dovolil, aby s ním seděla v jídelně a mohla si vzít, kolik kečupu chtěla. Celou dobu se díval na mobil, a tak si ani nevšiml, že pár kousků masa hodila Griswoldovi. Kéž by takto mohla večeřet každý den.

„Výborně. Tak tě dnes nechám odejít dřív. Můžeš mi uklidit boty a jít dolů.“

„Ano, paní.“ Mia vyšla po schodech a opatrně uložila boty na polici v panině šatně. Sešla dolů a prošla kolem kuchyně, kde si paní nalévala sklenku vína.

„Dobrou noc, Mio.“

„Dobrou noc, paní.“

„Nezapomeň, že zítra ráno můžeš přijít nahoru na snídani, ale pak se budeš muset vrátit do svého pokoje. Nesmí tě být vidět ani slyšet.“ Paní vtláčila korkovou zátku zpět do hrdla lahve a otevřela lednici. „Ten člověk přijde instalovat nové žaluzie do kuchyně a já chci, abys byla jako myška. Rozumíš?“

Mia přikývla. Žaluzie na okně byly stažené dolů, co pamato-